

Tea Time

Ouders aanwezig tijdens therapie en coaching?

Voortdurend wordt mij gevraagd waarom ouders aanwezig zijn tijdens de coaching sessies van hun kind. Onderliggende gedachte is meestal dat kinderen zich niet voldoende durven uiten als de ouders aanwezig zijn. Dat deze gedachte onjuist is, moet ik dan ook altijd nader uitleggen.

Waar zijn we mee bezig?

Als een kind fysieke klachten heeft, gaan we samen naar een arts of specialist en nemen we als ouders de verantwoordelijkheid voor de gezondheid van ons kind door bijvoorbeeld de inname van medicijnen en helpende oefeningen.

Kinderen mogen bij een coach of therapeut hun hart luchten en daar vaardigheden leren om sterker te worden. Ouders worden zo nu en dan bijgepraat, maar het kind moet het zelf doen.

Doordat we gewend zijn aan deze constructie, worden ouders meer toeschouwer in plaats van medehelper en eindverantwoordelijke voor het welzijn van hun kind.

Coaches en therapeuten kunnen op de plek van betere ouders geplaatst worden door zichzelf én door ouders alsof ze het beter zouden weten. Hierdoor verliezen ouders hun kracht en ligt de druk op de schouders van coach of therapeut om het kind 'beter' te maken.

Ouders als steunbron

De aanwezigheid van de ouder is tijdens een sessie vrijwel altijd een prachtige gelegenheid om te laten weten hoe het kind investeert in de relatie

Wanneer ouders aanwezig zijn bij de sessie ontdekken ze samen wat helpend is om het probleem op te lossen en maken ze samen afspraken om het tij te keren. Ouders worden verantwoordelijk en horen en zien hoe hun kind de situatie ervaart waardoor ze adequaat kunnen reageren.

Kinderen van o.a. gescheiden ouders willen diep in hun hart dat hun ouders weten dat zij het moeilijk hebben met de situatie en willen graag gehoord worden. Juist de kindercoach of therapeut kan samen met het kind aan de ouder vertellen hoe het kind de dingen ervaart.

De aanwezigheid van de ouder is tijdens een sessie vrijwel altijd een prachtige gelegenheid om te laten weten hoe het kind investeert in de relatie en wat het allemaal op zijn schouders neemt voor de ouders. Wanneer dit besproken kan worden en gezien is door de ouders, laat het kind onmiddellijk negatief gedrag achterwege zoals buitenproportionele boosheid, maar ook wegliep gedrag, stelen en slecht presteren op school.

Ouders zeggen op onbewust niveau aan hun kind dat ze er zijn en dat ze de gezondheid en het welbevinden van het kind niet overlaten aan de professional die in de ijver ook nog vaak zorgt voor contacten met school en instanties.

De ouder die aanwezig is bij een sessie neemt zelf het heft in handen en zegt met iedere beweging dat ze achter het kind staat en zelf de contacten met derden op zich neemt. Ouders vragen zo nodig hulp hoe ze het gesprek met school en instanties het beste kunnen voeren en willen dit niet overlaten aan de beroepskrachten onderling. Het kind voelt zich daardoor gesteund en geborgen bij de ouders en weet tot in het diepste van zijn ziel dat zijn ouders er voor hem zijn en zijn welbevinden niet aan anderen overlaat. De coach of therapeut stimuleert voortdurend om de eigen krachten te bundelen en van daaruit te handelen.

De vaardigheden van de kindercoach of therapeut

Mij wordt vaak gevraagd of het kind wel alles zegt wat het wil als de ouders aanwezig zijn. Mijn antwoord is een volmondig JA. Het gaat echter niet automatisch want mijn houding moet ouders en kind laten weten dat ze veilig zijn en dat datgene wat naar voren gebracht wordt ook opgepakt gaat worden. Mijn werkhouding moet gericht zijn op verbinding tussen ouders en kinderen en hen vertrouwen geven dat zij samen hun problemen kunnen oplossen en dat ik alleen maar een werktuig ben die hen leert hoe zij hun problemen kunnen oplossen.

Oordelen, veroordelingen en een mening van mij passen daar niet in. Wel een continue gerichtheid op steunbronnen en kwaliteiten van ouders en kind om uitdagingen op te pakken. Bovendien een rotsvast vertrouwen dat de ander hoe dan ook en ten alle tijde zijn eigen lot kan dragen en er oplossingen voor vindt.

Op deze manier gaan ouders en kinderen samen in gesprek en is de coach of therapeut een vertaler van behoeften, kwaliteiten en mogelijke oplossingen. Er ontstaan geen misverstanden of schaamtegevoelens achteraf bij het kind omdat het uit de school is geklapt. Bovendien kan een coach of therapeut nooit vertaalfouten maken omdat in een gezamenlijk gesprek vertaalfouten onmiddellijk worden gecorrigeerd.

De coach of therapeut heeft inzicht in patronen die zich kunnen afspelen in problematische situaties, heeft kennis van de ontwikkelingspsychologie en heeft vooral een heel groot scala aan verbindende communicatie in de gereedschapskoffer. Daardoor kan zij er tegelijkertijd zijn voor ouders en kinderen en gaan deze met dezelfde doelen en oplossingen naar huis.

Hulpvragen over boosheid, angst, verdriet en gedrag in het dagelijks verkeer zijn vragen waarin ouders en kinderen kunnen en moeten samenwerken om hun situatie gezamenlijk te kunnen verbeteren.

Bijkomend voordeel is dat de therapie of coachingsduur flink kan worden bekort. Vaak zijn enkele coachingssessies al voldoende om weer op het spoor te komen.

Overigens is er wel verschil tussen coaching en therapie

Coaching zou je kunnen vergelijken met een bezoek aan de huisarts waar je naar toe gaat met de eerste klacht. Therapie vraagt een meer intensieve behandeling vergelijkbaar met een specialist waarnaar een huisarts verwijst.

Wanneer is het kind toch zonder ouders bij de coach of therapeut

Uiteraard zijn er altijd uitzonderingen en komen kinderen alleen bij een coach of therapeut. Dit kan te maken hebben met de hulpvraag.

Bij pubers kan het juist heel verstandig zijn om ze zelfstandig te laten komen. Vooral daar waar het een hulpvraag over leren betreft waarvoor ze de volle 100% verantwoordelijkheid moeten nemen en deze niet bij ouders moeten parkeren.

Verder kan het zo zijn dat de relatie tussen ouder en kind zo onder spanning staat dat er eerst met een ouder of het kind alleen wordt gesproken. Het doel moet dan altijd zijn hoe de relatie weer op gang kan komen en vrijwel altijd zal er dan op een later moment sprake zijn van gezamenlijke sessies.

Ook kan het zijn dat er eerst met ouders wordt gesproken om hun ouderlijke vaardigheden te versterken. Uiteraard moet de coach of therapeut altijd eerst afwegen of het veilig is voor een kind om met of zonder de ouders een sessie te hebben.

Wat is wijsheid?

Uiteraard kan ik niet weten wat het beste is, maar ik vind het zeer de moeite waard om ter discussie te stellen waarom we geneigd zijn ouders uit de therapie en coachingsruimte te weren. Mijn eigen ervaringen als kind en als professional hebben mij de overtuiging gegeven dat ik ouders en kinderen in principe samen wil zien of een welbewuste keuze maken om het niet te doen.

Mijn eigen visie voor de praktijk is dat ik werk met kinderen én ouders. Honderden ouders hebben mij verteld hoe blij ze hier mee zijn, hoe verwonderd en trots ze zijn over hun kind. Heel vaak geven ouders aan dat ze heel bewust bij mij komen omdat ze als ouders welkom zijn en ze een actieve rol in het proces willen hebben.

En ik hoop van harte dat we het binnen afzienbare tijd net zo normaal vinden dat ouders mee de spreekkamer inlopen zoals we dat bij de dokter, de tandarts, fysiotherapeut en op school ook doen.

Wat vind jij?